

Sygn. akt IV K 488/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak - Januchta

Protokolant: Michał Mastalerz

w obecności Prokuratora- ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 14.03.2019 r., 24.04.2019 r. i 18.06.2019r.

sprawy: **P. Ł.**

syna J. i H. zd. M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 listopada 2017 r. w W., będąc właścicielem komisu samochodowego (...) posłużył się w celu użycia za autentyczny dokumentem w postaci umowy zgłoszenia do dalszej odsprzedaży, datowanej na dzień 23.08.2017r. z podrobionym podpisem sprzedającego, przekazując przedmiotową umowę nowemu nabywcy auta wraz z fakturą (...)

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk;

orzeka

- I. oskarżonego P. Ł. od popełnienia zarzucanego mu czynu uniewinnia;
- II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 488/18

UZASADNIENIE

P. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 2 listopada 2017 r. w W., będąc właścicielem komisu samochodowego (...) posłużył się w celu użycia za autentyczny dokumentem w postaci umowy zgłoszenia do dalszej odsprzedaży, datowanej na dzień 23.08.2017 r. z podrobionym podpisem sprzedającego, przekazując przedmiotową umowę nowemu nabywcy auta wraz z fakturą (...), tj. o czyn o art. 270 § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. i M. K. nabyli w lipcu 2017 r. samochód marki (...) o numerze rej. (...) i numerze VIN (...). Miesiąc później państwo K. zdecydowali się sprzedać wyżej wymieniony samochód. W tym celu dnia 23 sierpnia 2017 r. M. K. wraz z córką A. K. (1) udał się do prowadzonego przez P. Ł. w W. przy ul. (...) komisu samochodowego (...) celem pozostawienia tam samochodu marki (...). Na miejscu została sporządzona pisemna umowa zgłoszenia przedmiotowego pojazdu do dalszej odsprzedaży o numerze (...). Cena pojazdu została ustalona na 30.000 zł, a strony umówiły się również, że

z tytułu sprzedaży rzeczowego samochodu P. Ł. otrzyma prowizję w wysokości 1.000 zł. Umowa została podpisana przez P. Ł. oraz w miejscu podpisu jako sprzedającego została złożona nieczytelna paraafa. Świadkiem tej czynności była córka sprzedającego, A. K. (1). W związku z brakiem zainteresowania pojazdem, państwo K. postanowili obniżyć cenę samochodu oraz z pomocą córki A. K. (1), umieścić w Internecie ogłoszenie sprzedaży pojazdu (...). Pod koniec października 2017 r. z A. K. (2) skontaktował się telefonicznie R. A., który był zainteresowany zakupieniem samochodu marki (...) dla swojej partnerki M. R.. W rozmowie telefonicznej R. A. wynegocjował z A. K. (2) obniżenie ceny samochodu do 27.000 zł. Kupujący został poinformowany przez A. K. (2), że pojazd znajduje się w komisie P. Ł. i pomimo nalegania na bezpośrednią transakcję, R. A. został odesłany do komisju (...). Następnie R. A. udał się do W. celem obejrzenia samochodu. Na miejscu okazało się, że stan techniczny pojazdu odbiega od tego co deklarowała A. K. (2). W związku z tym po rozmowie telefonicznej A. K. (2) zgodziła się na ponowne obniżenie ceny samochodu do 25.000 zł. R. A. po krótkiej jeździe próbnej zakupił samochód (...), co zostało potwierdzone również fakturą (...) wystawioną przez P. Ł. na M. R.. R. A. wraz z wyżej wymienioną fakturą otrzymał również komplet kluczyków do pojazdu, dokumenty pojazdu oraz umowę zgłoszenia do dalszej odsprzedaży z dnia 23.08.2017 r. Po zakupie pojazdu okazało się, że wymaga on remontu w postaci m.in. wymiany silnika. O tym fakcie została poinformowana A. K. (2), która zgodziła się partycypować w kosztach naprawy. W związku z powyższym P. Ł., do czasu osiągnięcia porozumienia pomiędzy stronami, wstrzymał się z zapłatą drugiej transzy ceny za samochód w wysokości 14.000 zł. Ponadto zaistniał problem w postaci odmowy przerejestrowania samochodu (...) przez Wydział Komunikacji Urzędu Miejskiego w S., w związku z brakiem podpisów obojga właścicieli na umowie z dnia 23.08.2017 r. Następnie r. pr. P. D. działający w imieniu M. R., skierował do sprzedających wezwanie do potwierdzenia umowy sprzedaży poprzez uzyskanie oryginału umowy i podpisanie go przez właścicieli. We wskazanym piśmie zawarto również informację o poniesionych przez kupującą kosztach związanych z wadami jakie posiadał samochód marki (...). Po otrzymaniu wezwania A. i M. K. odmówili podpisania umowy, wskazując, że podpis widniejący na umowie sporządzonej z datą 23.08.2017 r. został sfalszowany.

W prowadzonym równolegle postępowaniu przygotowawczym Prokurator Prokuratury Rejonowej umorzył dochodzenie w sprawie:

- 1) przywłaszczenia w dniu 13 listopada 2017 r. w W. na szkodę A. i M. K. powierzonych pieniędzy w kwocie 14.000 zł, z tytułu sprzedaży pojazdu m-ki (...) o nr rej. (...) przez właściciela komisju samochodowego (...) P. W. ul. (...), tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec uznania, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;
- 2) podrobienia w nieustalonej dacie w okresie od 23 sierpnia 2017 r. do 2 listopada 2017 r. w W. w celu użycia za autentyczny na dokumencie w postaci „umowy zgłoszenia do dalszej odsprzedaży” datowanej na dzień 23.08.2017 r. podpisu sprzedającego, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. – na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. – wobec niewykrycia sprawcy czynu (k. 276-276v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: R. A. (k. 80-81, 300-302), K. K. (k. 320-322); częściowo zeznań świadków: A. K. (2) (k. 31, 102-104, 302-304), M. K. (k. 65-66, 304-305), A. K. (1) (k. 113-114, 305-306); dowodu rzeczowego w postaci oryginału umowy z dnia 23.08.2017 r. (k. 112); pisma z kancelarii r. pr. P. D. wraz z kopią faktury i umowy (k. 56-60, 71-75);

W toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego P. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiadania na zadawane mu pytania.

Sąd zważył co następuje:

Wobec zrezygnowania przez P. Ł. ze składania wyjaśnień oraz odmowy odpowiedzi na pytania, Sąd dokonał ustaleń na bazie pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci zeznań świadków oraz załączonej do akt sprawy dokumentacji.

Sąd dał wiarę świadkowi A. K. (2) wyłącznie w części w jakiej jej depozycje procesowe znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Kluczowe są zeznania złożone przez świadka

podczas przesłuchania przy złożeniu zawiadomienia o przestępstwie, gdzie A. K. (2) wprost wskazała, że jej mąż M. udał się wraz z córką A. do prowadzonego przez P. Ł. komisju (...), gdzie spisano umowę o zgłoszeniu pojazdu (...) do dalszej sprzedaży, którą to umowę M. K. podpisał własnoręcznie, czego świadkiem miała być obecna przy czynności córka państwa K., A.. Przesłuchana ponownie świadek A. K. (2) złożyła zeznania przedstawiając odmiennie okoliczności podpisania umowy przez jej męża, zaś w toku rozprawy zaprzeczyła aby składała zeznania o takiej treści, wskazując, że nic takiego nie mówiła, a protokół został przez nią podpisany bez czytania w wyniku długiego oczekiwania na przeprowadzenie czynności. A. K. (2) wskazała również, że ktoś dopisał w protokole informację odnośnie braku ustalenia kwoty prowizji w umowie zgłoszenia samochodu (...) do dalszej sprzedaży. Oceniając zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym w dniu 16.02.2018r. oraz te w toku rozprawy w zakresie okoliczności sporządzenia i podpisania umowy nr (...) zgłoszenia pojazdu do dalszej odsprzedaży, nie sposób przyznać im waloru wiarygodności albowiem w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i ujawnienia wad pojazdu oraz powstałych z tego tytułu roszczeń nabywcy pojazdu (...), zeznania te jawią się jako niewiarygodne i złożone w celu uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności za stan techniczny pojazdu i kosztów z tym związanych, zwłaszcza w sytuacji kiedy właściciel komisju P. Ł. wstrzymał się z przekazaniem pozostałej kwoty 14 000 zł z tytułu sprzedaży pojazdu. Znamienne jest, że w zawiadomieniu o przestępstwie świadek wprost wskazała na okoliczności sporządzenia umowy i podpisania jej przez M. K., a w kolejnych zeznaniach przedstawiła odmienny stan faktyczny, w tym na rozprawie głównej wskazywała, że nic takiego nie mówiła. W ocenie Sądu, zmodyfikowane depozycje świadka nie znajdują również potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci zeznań świadka K. K., która jako funkcjonariusz Policji przyjęła od A. K. (2) zawiadomienie. Funkcjonariuszka Policji wprost wskazała jak wygląda procedura przyjmowania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej, w tym dokonywania wszelkich poprawek i adnotacji w protokole przesłuchania.

Sąd dał wiarę świadkowi R. A., albowiem jego zeznania są konsekwentne, logiczne i przekonujące. Świadek rzeczowo przedstawił okoliczności znalezienia ogłoszenia sprzedaży samochodu (...), przebiegu negocjacji z A. K. (2), a także zaistniałymi z samochodem problemami, które skutkowały koniecznością przeprowadzenia kosztownej naprawy. R. A. w swoich depozycjach wskazał wprost na problemy w komunikacji z poprzednimi właścicielami pojazdu w kwestii partycypacji w kosztach naprawy samochodu (...), a także rozwiązania problemu w postaci braku podpisu drugiego współwłaściciela na umowie, którą otrzymał od oskarżonego.

Oceniając zeznania świadka M. K., Sąd uwzględnił je w nieznacznym zakresie, znajdującym poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, a mianowicie w zakresie faktu zostawienia samochodu marki (...) do sprzedaży w komisju P. Ł.. W pozostałej części depozycje świadka nie zasługują na uwzględnienie i są elementem przyjętej przez M. K. taktyki procesowej, polegającym na konsekwentnym wskazywaniu, że ani świadek ani jego żona nie złożyli podpisu na oryginale umowy zawartej w komisju (...) w dniu 23.08.2017 r., co jest sprzeczne przede wszystkim z zeznaniami A. K. (2) zawartymi w protokole przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie.

Sąd w kluczowej kwestii, czyli złożenia podpisu na przedmiotowej umowie nie uwzględnił również zeznań złożonych przez A. K. (1), uznając za wiarygodne zeznania tego świadka w części dotyczącej udania się wraz z ojcem M. K. do komisju P. Ł. oraz jej fizycznej obecności podczas spisania umowy dalszej sprzedaży pojazdu. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie zasługują na uwzględnienie. Zdaniem Sądu znamienne jest, że na rozprawie głównej świadek A. K. (1) co prawda potwierdziła fakt wypełnienia umowy w komisju (...), jednakże najpierw w swoich depozycjach wskazała, że nikt nie składał podpisów pod umową, a następnie stwierdziła, iż nie ma pewności co do złożenia podpisu przez oskarżonego P. Ł., ale na pewno M. K. nie składał odpisu pod umową. Zdaniem sądu taki sposób zeznań wpisuje się w przyjętą przez świadków K. wspomnianą taktykę procesową.

Oceniając zeznania M. R., Sąd przyznał im walor wiarygodności w zakresie mającym znaczenie dla przedmiotowego postępowania. Świadek wskazała sposób zakupu samochodu (...), a także fakt ujawnienia ukrytej wady w samochodzie (...), którego naprawę właściciele zobligowali się pokryć w części. Depozycje świadka znajdują pokrycie w zeznaniach R. A., a także zgromadzonej w sprawie dokumentacji dotyczącej naprawy pojazdu.

Sąd uwzględnił w zakresie istotnym dla niniejszego postępowania zeznania funkcjonariusza Policji K. K., która przyjęła od A. K. (2) zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, albowiem zeznania te są logiczne, spójne, przekonujące oraz zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Świadek K. K. w rzeczowy sposób przedstawiła procedurę przyjmowania przez funkcjonariuszy Policji zawiadomienia o przestępstwie, w tym sposób odebrania zeznań od zawiadamiającego, co ma istotne znaczenie w związku z zarzutami A. K. (2) co do wiarygodności treści protokołu sporządzonego przez K. K. w dniu 22 listopada 2017 r. Zdaniem Sądu nie ma podstaw do nieuwzględnienia depozycji procesowych K. K., która jako funkcjonariusz Policji na co dzień zajmuje się czynnościami polegającymi na przesłuchiwaniu świadków oraz jest obowiązana przestrzegać stosownych procedur, związanych z prowadzeniem czynności procesowych, jak również jako osoba bezstronna nie jest zainteresowana modyfikowaniem zeznań odmiennie niż składane przez świadków.

Istotne znaczenie dla niniejszego postępowania miała opinia biegłego z zakresu badań dokumentów B. P., który w swoich badaniach miał ustalić czy możliwe jest wydanie opinii kategorycznie identyfikującej autora podpisu (parafy), znajdującej się w rubryce sprzedający na umowie zgłoszenia do dalszej odsprzedaży z dnia 23.08.2017 r. Na bazie dostępnego materiału dowodowego biegły stwierdził, że nie ma możliwości ustalenia wykonawcy parafy złożonej na nazwisko i imię K. M. lub K. A. znajdującej się w umowie zgłoszenia pojazdu do dalszej odsprzedaży o nr (...) dotyczącej pojazdu (...) wystawionej dnia 23.08.2017 roku przez (...) P. Ł., z uwagi na fakt, że parafa usytuowana w pozycji sprzedający nie posiada wartości identyfikacyjnej, co pozwoliłoby na wskazanie jej autora (k. 181 – 184).

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w postaci między innymi zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa wraz z wymienionymi załącznikami (k. 1-29), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (k. 30-30v), kopii umowy zgłoszenia do dalszej odsprzedaży (k. 32), kopii faktury (k. 33), pisma A. i M. K. do P. Ł. i wezwania do zapłaty (k. 34-35), kopii umowy (k. 40), wydruków korespondencji SMS (k. 41-50), pisma z kancelarii radcy prawnego wraz z kopią faktur i umowy (k. 56-60, 71-75), kopii umowy i faktury (k. 83-84), kopii pisma A. i M. K. (k. 85), korespondencji z „(...)” (k. 86), kopii faktury i pisma z kancelarii radcy prawnego (k. 87-88), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 106-111), dowodu rzeczowego (k. 112), postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k. 118-119), zażalenia z załącznikami (k. 126-156), postanowienia Sądu (k. 177-177v), opinii (k. 181-184), informacji z KRK (k. 198, 295), kopii postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k. 276-277) Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. należy stwierdzić, że nie jest możliwe ustalenie, że podpis na przedmiotowej umowie zgłoszenia pojazdu do dalszej odsprzedaży o nr (...) dotyczącej pojazdu (...) wystawionej dnia 23.08.2017 został sfałszowany. W ocenie sądu zeznania świadków M. i A. K. (2) oraz ich córki A. z powodów wskazanych powyżej nie mogą stanowić podstawy skazania P. Ł. za zarzucany mu występki. Ponadto wątpliwości pojawiających się w niniejszej sprawie nie była w stanie rozwiązać opinia biegłego, z której wynika, że nie jest możliwe kategoryczne wskazanie wykonawcy parafy na umowie do dalszej odsprzedaży pojazdu z dnia 23.08.2017 r.

Należy również podnieść, iż Sąd nie widzi możliwości uzupełnienia materiału dowodowego w niniejszej sprawie poprzez dopuszczenie kolejnych dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby rozstrzygnąć istniejące wątpliwości i doprowadzić do ustalenia prawdy materialnej. Podkreślić należy, iż oskarżony jest tą stroną procesu, która zgodnie z obowiązującą zasadą domniemania niewinności nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Co więcej oskarżony nie ma obowiązku po pierwsze składać wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, z którego to prawa oskarżony P. Ł. skorzystał. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na oskarżycielu publicznym, który będąc gospodarzem postępowania przygotowawczego, a następnie występując w tym charakterze

w trakcie postępowania sądowego powinien podejmować wszelkie możliwe działania mające na celu udowodnienie winy oskarżonemu odnośnie zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu zabronionego.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości tylko jednej wersji zdarzenia, zgodnej z treścią aktu oskarżenia. Zważywszy na niespójność i w konsekwencji brak możliwości uznania za wiarygodne diametralnie różnych od siebie zeznań A. K. (2) oraz depozycji procesowych jej męża M. K. i córki A. K. (1), a także treść pisemnej opinii biegłego z zakresu badań dokumentów, w świetle treści art. 5 § 2 k.p.k. istniejące w tym zakresie wątpliwości, których co należy podkreślić Sąd nie widzi możliwości usunięcia, należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego P. Ł. i uniewinnić go od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.